

Arrest

nr. 169 057 van 3 juni 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 15 januari 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 januari 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoeker ter kennis gebracht op 9 januari 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 januari 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 oktober 2009 dient de verzoeker, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een visum type B (kort verblijf). Op 24 november 2009 wordt de beslissing genomen tot weigering van de visumaanvraag.

1.2. Op 20 juli 2011 wordt aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.3. Op 28 september 2012 leggen de verzoeker en K.S., die de Belgische nationaliteit heeft, voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Kruikeke een verklaring tot wettelijke samenwoning af.

1.4. Op 28 september 2012 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap van K.S. Op 18 januari 2013 beslist de gemachtigde van de burgemeester van de gemeente Kruikeke tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest nr. 142 750 van 3 april 2015 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.5. Op 8 juli 2015 dient de verzoeker opnieuw een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van partner in het kader van een overeenkomstig een wet geregistreerd partnerschap van K.S. Hij wordt in het bezit gesteld van een bijlage 19ter en er wordt hem gevraagd om binnen de drie maanden een bewijs van het ziekenfonds voor te leggen.

Op 5 januari 2016 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoeker wordt ter kennis gebracht op 9 januari 2016. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 08.07.2015 werd ingediend door:

(…)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.'

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentpersoon volgende stukken voor:

- individuele rekening (2014)

- loonbrieven voor de periode september 2014 - juni 2015

- aanslagbiljet personenbelasting en aanvullende belastingen (inkomstenjaar 2013 - aanslagjaar 2014)

Echter, uit bijkomende informatie van het administratieve dossier blijkt dat de referentpersoon niet langer is tewerkgesteld bij C. Z. T. (...) NV sedert 20.11.2015. Er werden geen bijkomende documenten betreffende zijn huidige bestaansmiddelen voorgelegd. Bijgevolg is op basis van de beschikbare gegevens niet afdoende bewezen wat de precieze aard en het netto-bedrag van het huidige inkomen van de referentpersoon, en kan niet afdoende beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals vereist door artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Daarnaast werden er bewijzen voorgelegd met betrekking tot de persoonlijke inkomsten van betrokkene. Er kan met deze documenten echter geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentpersoon. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken (arrest RvS nr. 232.612 dd. 20.10.2015).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Aangezien de bestreden beslissing de aanvraag van verzoeker verwierpt omdat hij zijn Belgische partner (de referentiepersoon) niet heeft aangetoond wat zijn huidige bestaansmiddelen zijn en terzake geen bijkomende documenten heeft voorgelegd;

Aangezien echter aan verzoeker en zijn partner terzake nooit werd gevraagd door DVZ om bijkomende documenten voor te leggen;

Aangezien de partner van verzoeker reeds gedurende 11 jaar een voltijdse betrekking in dienstverband had als magazijnier bij de N.V. C. (...) te TEMSE doch hij in november jl. werd ontslagen door omstandigheden buiten zijn wil om, namelijk wegens economische redenen;

Aangezien de partner van verzoeker thans geniet van een volle werkloosheidsvergoeding doch hij onmiddellijk na zijn ontslag zich liet inschrijven bij de VDAB als werkzoekende;

Aangezien de partner van verzoeker ondertussen goede contacten heeft met kandidaat-werkgevers en normaliter tegen eind januari 2016 terug aan de slag zal kunnen gaan in een voltijdse en vaste dienstbetrekking;

Aangezien de bestreden beslissing onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State stelt dat het 'aan betrokkenen toekomt om hun aanvraag te actualiseren';

Aangezien verzoeker dit hangende huidige procedure dan ook zal doen, meer bepaald hij nog stukken zal voorbrengen m.b.t. de nieuwe tewerkstelling van zijn partner, waaruit zal blijken dat hij over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals vereist door artikel 40ter van de wet van 15.12.1980;

Aangezien verzoeker bij deze expliciet verzoekt hiertoe te worden gemachtigd om dit hangende de huidige procedure te doen;

Aangezien uit het bovenstaande blijkt dat de bestreden beslissing niet gestoeld kan zijn op een volledige feitenvinding aangezien werd nagelaten bij verzoeker aanvullende inkomstenbewijzen sinds november 2015 van zijn partner te hebben opgevraagd en zodoende de bestreden beslissing onzorgvuldig en onredelijk is;

Aangezien - volledigheidshalve en voor zoveel als nodig - verzoeker reeds taal- en inburgeringscursussen volgde zodoende dat hij het Nederlands reeds behoorlijk beheerst, hij reeds lang zelf officieel en voltijds werkt in dienstverband (thans bij de BVBA G. E. G. (...) uit SINT-NIKLAAS) en hij administratief volledig in regel is (ziekteverzekering, fiscaal e.d.);

Dat desondanks de huidige bestreden beslissing toch nog besluit tot weigering van de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en dit in zijn hoedanigheid als 'partner', maakt niet alleen een schending uit van art. 8 EVRM en art. 40bis van de Vreemdelingenwet maar ook dat deze beslissing van elke redelijkheid en zorgvuldigheid ontbloomt is waardoor de bestreden beslissing zondermeer dient nietigverklaard te worden.

Aangezien - volledigheidshalve en voor zoveel als nodig - dit uiteraard ook de nietigheid van het bevel om het grondgebied, hetwelke voortvloeide uit de weigering van verblijf van meer dan 3 maanden;”

2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“Verzoeker stelt een schending voor van artikel 8 EVRM, van artikel 40bis van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Hij betoogt dat aan hem en zijn partner nooit gevraagd werd om bijkomende documenten voor te leggen. Zijn partner zou gedurende 11 jaar een voltijdse betrekking hebben gehad, doch in november ontslagen zijn om redenen buiten zijn wil om. Thans geniet hij van een volle werkloosheidsvergoeding, doch onmiddellijk na zijn ontslag zou hij zich hebben laten inschrijven bij de VDAB als werkzoekende. Hij zou goede contacten hebben met kandidaat werkgevers en normaliter tegen einde januari 2016 terug aan de slag kunnen gaan. Tijdens deze hangende procedure zou hij stukken voorbrengen m.b.t. de nieuwe tewerkstelling. Hij voegt toe dat hij reeds taal- en inburgeringscursussen volgde zodat hij de Nederlandse taal behoorlijk beheerst en hij zelf voltijds werkt.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker d.d. 8 juli 2015 een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indiende (bijlage 19ter) als partner in het kader van een overeenkomstig een wet geregistreerd partnerschap met K. S. (...)

Verzoeker diende te voldoen aan de voorwaarden zoals omschreven in artikel 40ter van de vreemdelingenwet dat onder meer luidt als volgt:

“(...)”

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij de bijlage 19ter een verklaring tot wettelijke samenwoning voorlegde en de volgende documenten overmaakte:

- Attest huisvesting;*
- Geregistreerd huurcontract;*
- Bewijs ziekenfonds K. (...);*
- Individuele rekening jaar 2014 van de heer K. (...);*
- Loonbrieven van de heer K. (...) vanaf september 2014 tot en met juni 2015;*
- Aanslagbiljet personenbelasting en aanvullende belastingen inkomsten jaar 2013/ aanslagjaar 2014;*
- Arbeidsovereenkomst voor arbeiders voor onbepaalde tijd op naam van verzoeker;*
- Loonfiche op naam van verzoeker tan oktober 2014, januari 2015 en februari 2015;*
- Bewijzen inburgering;*
- Deelcertificaat module Nederlands;*
- Kopie verklaring van V. M. K. (...)*

Verzoeker werd inderdaad niet verzocht om nog bijkomende documenten over te maken.

Uit het administratief dossier blijkt echter dat uit de informatie die het bestuur heeft ingewonnen is gebleken dat de partner van verzoeker niet langer tewerkgesteld is bij C. Z. T. (...) sedert 20 november 2015. Verzoeker liet echter na om de verwerende partij op de hoogte te brengen van de wijziging in de situatie van zijn partner. De verwerende partij is niet in staat om na te gaan wat het huidige netto bedrag zou zijn van het inkomen van de referentiepersoon daar de tewerkstelling niet meer actueel is en dat de werkelijkheid niet overeenkomst met de situatie zoals blijkt uit de voorgebrachte documenten. In de bestreden beslissing werd er gemotiveerd dat het aan verzoeker zelf toekomt om de aanvraag te actualiseren, waarbij verwezen wordt naar arrest nr. 222.809 d.d. 12 maart

2013 van de Raad van State. Voormelde vaststelling is geenszins kennelijk onredelijk nu verzoeker zelf de verblijfsaanvraag heeft ingediend en het dus niet aan het bestuur toekomt om verzoekers aanvraag te actualiseren wanneer bepaalde stukken gedateerd blijken.

Het feit dat verzoekers partner opnieuw aan de slag zal kunnen gaan doet geen afbreuk aan de inhoud van de bestreden beslissing. Bovendien dient de regelmatigheid van een bestuurshandeling te worden beoordeeld in het licht van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van de beslissing beschikte. Dit is niet het geval met documenten die pas worden overgemaakt bij het verzoekschrift.

Verzoeker betwist met zijn betoog de vaststelling, dat de tewerkstelling, zoals die blijkt uit de door hem overgemaakte stukken, niet meer actueel is op het moment van het nemen van de bestreden beslissing niet en toont evenmin aan dat het kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om te oordelen dat er geen zicht is op de netto-inkomsten van zijn partner.

Waar hij nogmaals wijst op zijn eigen tewerkstelling en inkomsten, dient te worden gesteld dat, zoals ook in de beslissing werd opgemerkt, dat de persoonlijke inkomsten niet in overweging kunnen worden genomen.

In arrest nr. 232.612 d.d. 20 oktober 2015 oordeelde de Raad van State, verwijzend naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 121/2013 van 26 september 2013, dat met de inkomsten van de familieleden van de Belgische gezinshereniger, waaronder de betrokken vreemdeling zelf, enkel rekening mag worden gehouden bij een hernieuwing van de verblijfstitel en niet bij de oorspronkelijke aanvraag.

Daar op grond van de door verzoekers overgemaakte stukken geen zicht kon worden geboden op het huidige netto-inkomen van de Belgische onderdaan, diende de verwerende partij geen behoefteanalyse te maken.

Bij arrest d.d. 23 juni 2014 (nr. 126.089) oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als volgt: "Uit het administratief dossier blijkt dat de enige bewijzen van inkomsten van de partner van de verzoeker loonbrieven zijn uitgaande van een interimkantoor. De verwerende partij merkt in casu terecht op dat interimarbeid niet in casu als stabiel en regelmatig kan worden beschouwd. (...) Evenmin was de verwerende partij bij gebreke aan regelmatige bestaansmiddelen er toe gehouden een behoefteanalyse in toepassing van artikel 42ter van de vreemdelingenwet te verrichten."

Bij arrest d.d. 21 mei 2014 (nr. 124.305) oordeelde de Raad als volgt:

"2.8. Waar verzoekende partij aanvoert dat de bijlage 20 een behoefteanalyse ontbeert zoals voorzien in artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dient de Raad op te merken dat verzoekende partij een dergelijke verwachting niet kan koesteren, aangezien een dergelijke behoefteanalyse slechts dient plaats te grijpen voor zover er bestaansmiddelen in aanmerking werden genomen die niet voldoen aan de in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarde dat ze ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, d.w.z. er liggen bestaansmiddelen voor maar ze zijn niet voldoende. In casu worden de bestaansmiddelen niet in aanmerking genomen omdat er geen gegevens beschikbaar zijn waaruit actuele bestaansmiddelen blijken. Er dient dan ook uit geconcludeerd te worden dat er géén bestaansmiddelen voorliggen in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet zodat verwerende partij ook niet de behoefteanalyse zoals voorzien in artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient uit te voeren en daaromtrent evenmin dient te motiveren in de bijlage 20 noch verzoekende partij in dit verband om bijkomende inlichtingen dient te verzoeken (cf. RvS 11 juni 2013, nr. 223.807)." (RvV, 21 mei 2014, nr. 124.305; eigen onderlijning)

Verzoeker werpt een schending op van artikel 8 EVRM zonder in concreto uiteen te zetten op welke wijze die hogere rechtsnorm zou zijn geschonden. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Het enig middel is ongegrond."

2.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoeker nergens in zijn verzoekschrift uiteen op welke

wijze hij artikel 8 van het EVRM door de bestreden beslissing geschonden acht. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en artikel 52, § 4, 5°, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoeker niet voldoet aan “de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie”, nu hij niet aantoonde dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, waarbij wordt gewezen op het feit dat uit bijkomende informatie van het administratieve dossier blijkt dat de referentiepersoon niet langer werkt bij C. Z. T. nv en er geen bijkomende stukken aangaande de bestaansmiddelen van de referentiepersoon werden voorgelegd. Wat betreft de voorgelegde stukken met betrekking tot de persoonlijke inkomsten van de verzoeker wordt er overwogen dat “met deze documenten echter geen rekening (kan) gehouden worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon”, aangezien het “de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen (is), die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken”. Ook de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten verwijst naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, en bevat een motivering in feite, met name dat het “legaal verblijf in België is verstrekt”. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.3. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2 Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

– indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

– ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

– ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) [beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;](2)

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek;

f) [ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen;](4)

(...)

§ 3 De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 3, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voorzover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

§ 4 De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, bedoelde burger van de Unie kan zich enkel laten begeleiden of vervoegen door de in § 2, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde familieleden, alsmede door zijn kinderen of door de kinderen van de familieleden bedoeld in 1° en 2° die te zijnen laste zijn, voorzover zij al naargelang het geval voldoen aan de in artikel 41, eerste lid of tweede lid bedoelde voorwaarde.

Het in § 2, eerste lid, 5°, bedoelde familielid moet het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn kind, burger van de Unie, te voorzien, om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt met name rekening gehouden met hun aard en hun regelmaat.”

Nu de referentiepersoon, zoals de verzoeker ook zelf aangeeft, de Belgische nationaliteit heeft, werd de bestreden beslissing genomen in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Uit het betoog van de verzoeker valt niet af te leiden hoe hij artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op familieleden van de burger van de Unie, geschonden acht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de schending van artikel 40ter, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op familieleden van een Belg, beoogt aan te voeren. Deze bepaling luidt als volgt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt; (...)"

In de bestreden beslissing wordt over de door de verzoeker voorgelegde loonbrieven van zijn partner gesteld dat *"uit bijkomende informatie van het administratieve dossier blijkt dat de referentiepersoon niet langer is tewerkgesteld bij C. Z. T. (...) NV sedert 20.11.2015"* en dat het *"aan betrokkenen (toekomst) hun aanvraag te actualiseren"*. De verzoeker betwist niet dat zijn partner niet langer tewerkgesteld is, doch werpt op dat de verwerende partij hem niet heeft uitgenodigd om zijn dossier te actualiseren. Uit het arrest nr. 222.809 van 12 maart 2013 van de Raad van State waarnaar de bestreden beslissing verwijst, blijkt evenwel dat *"(h)et zorgvuldigheidsbeginsel (...) niet in(houdt) dat het bestuur er steeds toe gehouden is bijkomende stukken aan de betrokken vreemdeling te vragen wanneer blijkt dat de door hem ingediende stukken niet meer actueel zijn en hij ook moet weten dat die stukken niet meer actueel zijn"*. Een dergelijke verplichting kan evenmin in de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet worden gelezen.

De verzoeker werpt verder nog op dat zijn partner goede contacten heeft met kandidaat-werkgevers en dat hij *"normaliter tegen eind januari 2016 terug aan de slag zal kunnen gaan"*, doch hij beperkt zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier niet dat de verzoeker de verwerende partij hiervan op de hoogte heeft gesteld, zodat het haar niet dienstig kan worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden bij het beoordelen van de aanvraag. Hetzelfde kan worden gesteld inzake de omstandigheid dat de Belgische partner van de verzoeker thans van een werkloosheidsvergoeding geniet en *"onmiddellijk na zijn ontslag zich liet inschrijven bij de VDAB als werkzoekende"*.

Waar de verzoeker stelt dat hij in het kader van huidige procedure nieuwe stukken met betrekking tot de nieuwe tewerkstelling van zijn partner zal overleggen, wordt erop gewezen dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste vóór het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. De Raad zou zijn bevoegdheid te buiten gaan door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met stukken die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395).

De verzoeker stipt nog aan dat hij inburgeringscursussen heeft gevolgd, het Nederlands behoorlijk beheerst, werkt en administratief volledig in orde is. Met dit betoog slaagt de verzoeker er evenwel niet in om de concrete motieven van de bestreden beslissing, met name dat niet wordt aangetoond dat de Belgische referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, te weerleggen of te ontkrachten.

Een schending van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 40bis en 40ter, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Dit beginsel houdt evenwel niet in dat het bestuur er steeds toe gehouden is bijkomende stukken aan de betrokken vreemdeling te vragen wanneer blijkt dat de door hem ingediende stukken niet meer actueel zijn en hij ook moet weten dat die stukken niet meer actueel zijn (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). Gelet hierop en aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

2.3.5. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs

afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

2.3.6. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juni tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN